

кошарата. Няма го, няма го Пасун. Без риба ще се върнем.

В това време из нивите на бае Пасун изникна, като мак, някакво момиче, с червено чадърче, с бяла блузка, огледа се наоколо и седна. Само червеното чадърче стърчеше над класовете и се клатеше.

Бай Ради и Трендафил загледаха внимателно нататък.

— Наверно, Пасун гости има, познат е на цяла София, — рече бае Ради и почна да туря нов червей на въдицата.

Трендафил гледаше втренчено към червеното чадърче в нивите, и малките му сиви очи каточе бяха пораснали.

Отведнаж край чадърчето се изправи фигурата на младеж по риза, с разкопчани гърди и почна да се озърта на всички страни. После се наведе и каза нещо на червеното чадърче. То скочи бързо и се изправи.

— Ха, — рече заядливо бае Ради, — ти мислиш, че е сама, а?

— Хич и на ума ми не дойде.

— Знам те, знам те . . .

Навярно младите не забелязаха рибарите, защото младежът завря глава под червеното чадърче и залепи продължително уста върху устага на другарката си.

— Браво, браво, ах . . . И аз съм